

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İyi
BAYRAMLAR!

GÖRÜYORUM...
6 AY SÜREN HÜKÜM.
DARLIĞINIZIN BİR GECEDE
YOK OLDUĞUNU GÖRÜYO-
RUM... AMA BUNDAN
ŞEVİN HABERİ
YOK...

MESELA
SİZİN.

mert Dolapçioğlu

GEÇENİN TAA BEŞİNDE

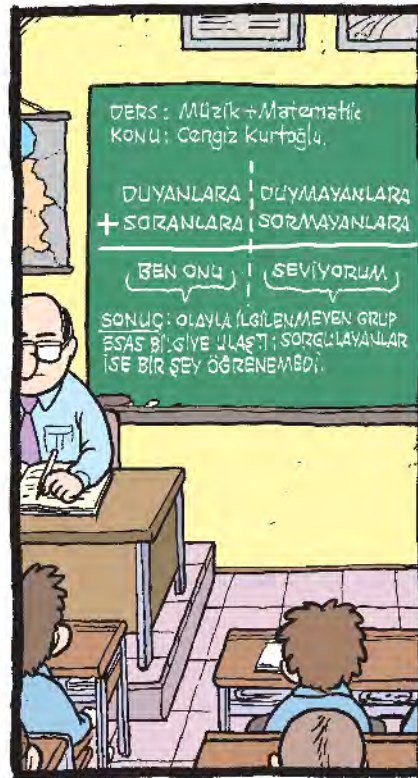
Ses burnum.
dan geliyordu.
Çizmeye kon-
santre olunca
burnumdan
nefes alıyordum.
Burun kanatım.
da kuruyup
kalmıştı!
tataak nefes
alıp verdikçe
zurna etkisi
yaparak
titresip
ötüyordu...
Hayat gerçek.
ten sürprizler.
İç doluydu...

En güzel deniz :
henüz gidilmemiş olandır.
En güzel çocuk :
henüz büyümedi.
En güzel günlerimiz :
henüz yaşamadıklarımız.
sana söylemek istediğim en güzel söz :
yilememiş olduğum sözdür.

Nazım'ın yaşadığı yıllarda da ülkesini ve halkın satanlar vardı tabii ki. Tüm bu durumlara isyan etmiş, daha güzel günler göreceğimizin hayallerini kurmuştu. Günümüzde artık ülkemizi satanlar boyut atmış durumda. Dağı, nehri, tohumunu, suyunu, deresini, kuşunu, gencini, yaşlısını, neyini bulabilirse satmanın peşindeler. Saf bir kötülük hali gibi içinde bulunduğumuz durum. Ama yine de en güzel günlerimiz henüz yaşamadıklarımız olabilir... Bir de şöyle düşünelim. Nazım'ın zamanında satmaya başladılar, hatta ondan da öncesinde. Ama ülke o kadar güzel ki, sata sata anca bitiriyorlar. Hala da biraz satamadıkları yer ve o satışlardan alamadıkları avantaları arzuluyorlar. Sanki kötülük yapmasalar öleceklermişçesine, sanki kötülük yapamazsa hayatta tutunamayacakcasına satış devam ediyor. Yok ediş devam ediyor. Yok edemezse yok olur hastalığına tutulmuş gibiler. Elleri kolları Nazım'ın yıllarından da ileri gitmiş sanki. Yüzlerce vatandaşlarının hayatı bir göz açıp kapama kadar kolay. Her yalanları söylemesi daha kolay, her lafları daha da mantıksız oluyor sürekli. Hatta neredeyse bir cümle içinde bile dönseler önemi yok. Artık gerçeklik yok. Gerçeklik ortadan kaybolalı çok oldu ama herkes de özledi gerçekleri.

En güzel günlerimiz belki de az önce yaşadıklarımızdı. Dün bugünden daha iyiydi. Aynı dövüz kuru için akrabalık kontenjanından gelen bir büyük Türk düşünürünün de dediği gibi “Mart, Şubat’tan daha iyi; Nisan, Mart’tan daha iyi olacak” yalanındaki gibi. Olan oldu ama tersten oldu. Şu anda buraya yazacağım dövüz kurunun siz okurken aynı olmayacağı gibi. Ama Nazım gibi birisi, Nazım gibi zorluklardan ve acılardan geçmiş birisi bile umutluysa, ben de umutlu olabilirim. Belki de yarın değil ama bilmem kaç yarın sonra bir gün gelecek... Ve o bir gün geldiğinde gün bugünden daha güzel bir gün olacak.

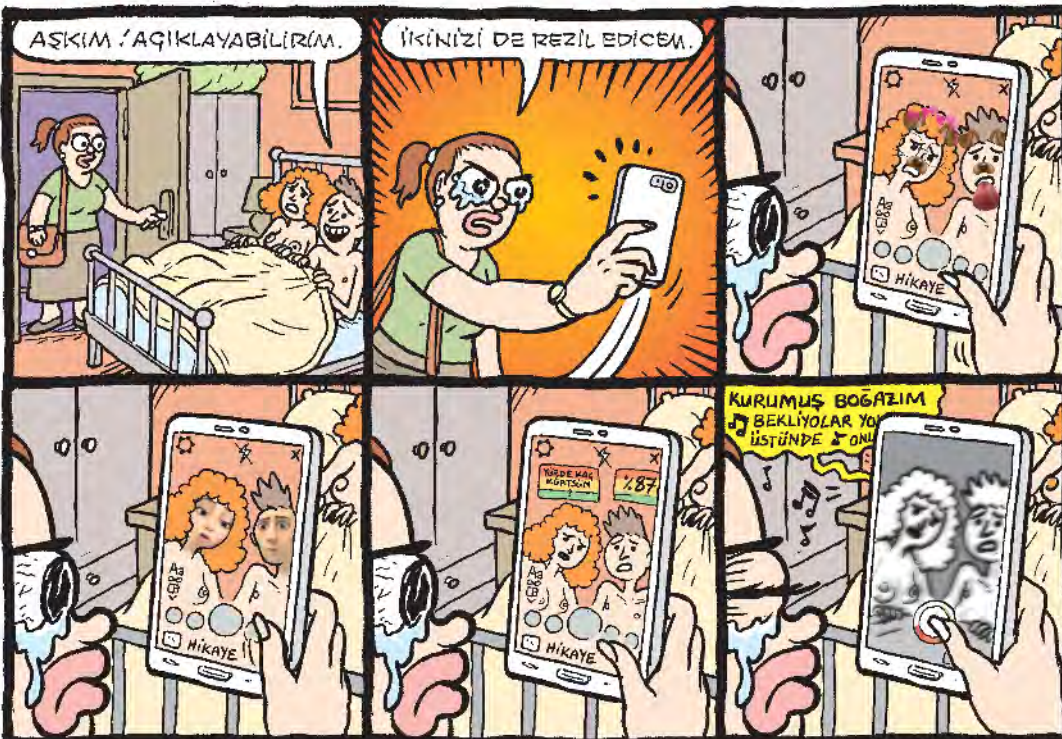
Belki de size yazacağım en güzel yazıyı daha yazmadım. Bak bu konuda Nazım'a ben de hak verdim. Belki bir sonraki yazım daha iyi olacak. Belki bir sonrakine daha güzel bir şeylerden bahsedeceğim. Belki de en güzel günlerimizi o günlerde hep birlikte yaşayacağız. O zaman geldiğinde ikramlar benden. O zamana kadar beni görürseniz bir şeyler ısmarlarsınız. Unutmayın: En güzel yazım henüz yazılmamış olanıdır. Umarım o yazıyı ben de görürüm.

A four-panel comic strip featuring anthropomorphic palm trees on a beach.

- Panel 1:** A palm tree wearing sunglasses asks, "Hezy, 'What's up dude? You're new in town right?" Another palm tree replies, "ahm."
- Panel 2:** The same two palm trees are talking. One says, "Have you seen the Mac de Marco Concert in Cifree Square?" The other replies, "It was mind blowin buddy!"
- Panel 3:** A third palm tree, smaller and looking nervous, says, "Absolutely, crazy! How'bout you?" The other two respond with "immmmm..."
- Panel 4:** The small palm tree suddenly shouts, "WAIT A SEC, ' HE'S NOT A PALM TREE ..."
- Panel 5:** The small palm tree reveals its true form as a muscular arm holding a sword, shouting, "HE IS A HURMA !"

REZIL - - - - -

KENDİ İŞİNE DÖNMELİK
Bİ SEŞİM DEĞİL...

...AMA ARTIK HEP ORADA
KALMAYI İSTEMEK ÖYLE.

HAYATTAN
ÖĞRENDİĞİM
ŞEY;

BU ÖĞRENDİĞİMİN,
HAYATIN HİÇBİR YERİNDE
KULLANILAMAYACAK OLMASI

'NOLCAKSA OLSUN'
DERKEN...

...ASLINDA DAHA
DAYANABİLİRDİM'
DIYE DÜŞÜNÜYORUM...

...HALBUKİ 'NOLCAKSA OLSUN' DİYENE KADAR
NASIL BU KADAR DAYANDIĞIMI DÜŞÜNMEM GEREK.

KEŞKE HİSSETTİKLERİMİZİN
NE KADAR SÜRECEĞİNİ
BİLSEYDİK...

ÇÜNKÜ ANLAMİYORUM Kİ
ŞİMDİ BU YÜZYILLARCA MI
YOKSA BİRKAÇ DAKİKA MI
SÜRECEK?!

İYİ BİRİ
OLMAK

YETMEZ!!!

İYİ BİRİ
OLDUĞUNA
KANITLAMAM
LAZIM!..

HEM DE
BANA!!!

Merhaba.

İlk göbekli insan nasıl çıktı acaba ortaya?

İngilizce de bir acayip. "I know everything" diyorsun, "her şeyi biliyorum" demek oluyor bu. "I know nothing" diyorsun, "hiçbir şey bilmiyorum" demek oluyor bu da. Bir yerde "know", "bilmek" olurken, diğerinde "bilmemek" oluyor. E "know" aynı "know". Duruyor işte orada "know" olarak. Birinin önünde de ayriyeten "don't" yok

mesela. "Don't" olsa deriz ki "don't var", ama "don't" da yok. Ha diyeceksin ki, "orada nothing olduğu için olumsuz oluyor" diyeceksin, ben de sana diyeceğim ki, "evet haklısın, fakat yine de bu İngilizce'nin acayip bir dil olduğu gerçeğini değiştirmiyor" diyeceğim, o olacak. Gerçi kime göre neye göre acayip. Bana göre acayip, yetmez mi. Bana göre acayip. Çı çı çı ya.

Geçen de yine saçma bir şey oldu. Özlem'im Hazar'ın bir videosunu göndermiş bana. Kendileri şu anda Dikili'deler. Ben erken döndüm, ben evdeyim, İstanbul'dayım. Videoda Hazar, arabada şarkı söylüyor. "Domates Biber Patlıcan" ı söylüyor. Barış Manço'dan. "Patlıcan" da diyemiyor, "paplıcan" diyor. Videonun beş saniyelik bir kısmını Instagram'da kendi hikayemde paylaştım. Başkasının hikayesinde paylaşamazdım zaten. O yüzden kendi hikayemde paylaştım. Nerede paylaşacaktım yok. Elbet kendi hikayemde paylaşacaktım, o yüzden kendi hikayemde paylaştım. Başka nerede paylaşacaktım acaba. İmkanlar dahilinde kendi hikayemde paylaştım. Tim. İm. Mım. Bı mım imimimizin mımı. Paylaştım. Bir süre sonra Özlem'im aradı. "Neden paylaştın ki şimdi o videoyu" dedi. "Niye paylaşmayayım" dedim. "Ben paylaşacaktım çünkü" dedi. "Nasıl" dedim ya, "aynı benim paylaştığım yeri mi paylaşacaktın" dedim. "Evet" dedi, "aynı senin paylaştığın yeri paylaşacaktım" dedi. "Videonun en güzel yeri orasıydı çünkü" dedi. "E" dedim "o zaman ben söyleyim madem, sen paylaş". "Bir kere paylaştın artık sen, şimdi ben paylaşısam aynı olmaz, yani ilk ben paylaşmışım gibi olmaz, o lezzet olmaz" dedi. Dedim "ne yapayım" dedim ya, "Alla Allaah, ne yapabilirim ben, zaten hikayedir bu, yirmi dört saatlik ömrü var, sen yine paylaş ondan sonra" dedim. "Bak" dedim, "sana şu anda senin seveceğin tarzda bir şaka yapacağım ki, sen de mutlu ol" dedim. Ve şakayı patlattım. "Nasıl bir paylaşmış ki bu, paylaşılabilir" dedim. Bayaa güldü. O gülünce ben iyice coştum. "Yani aslında paylaşıyor, fakat paylaşılabilir, paylaştığımız için paylaşım oluyor, fakat bu paylaşım, aslında paylaşılabilir." "Tamam tamam çok güldüm" dedi, kapattı telefonu. Aradan üç gün geçti, aramız limoni. Ne paylaşmış arkadaş. Demek ki bundan sonra paylaşım yapmadan önce kendisini arayacağız demek ki. "Ben bunu paylaşıyorum ama sizin için de bir mahsuru yoksa" diyeceğiz demek ki. Yok deve demek ki. Ki. İ. Mi. Kimi.

Zamanının tek kilolu kişisi, Süleyman Demirel'di sanki. Bir de Toktamış Ateş vardı bak. Tombalakları saymıyoruz.

Bisiklet kullanırken en sevdiğim şeylerden biri de şu. Bazen böyle su birikintisinin üzerinden geçiyorum, lastik ıslanıyor tabii, sonra kuru yola geçince, ön tekere hep şöyle bir bakıyorum, döndükçe döndükçe, o ıslaklığı anbean kuruyor ya, işte ben bu görüntüyü çok seviyorum.

Geçen de Hazar'a anaokulundan verdikleri kitaba bakıyordum, bir şey gözüme çarptı. Kitap İngilizce eğitimle ilgili. Karşıt kelimeler işte. Görselli mörseelli. Çocuk şeyi işte. Yalnız bir yerde, "bu ne ya" dedim. Kilolu bir çocuk var, "fat" yani, basküle çıkmış, kilosuna bakıp ağlıyor, zayıf çocuk ise ifadesiz takılıyor. Hemen mesaj attım müdire hanıma, "bu görselde kilolu çocuk neden ağlıyor, sanırım gözünüzden kaçtı, ben bu kitabı ortadan kaldırmak durumundayım" şeklinde bir mesaj attım. Hemen döndü tabii. Gerçekten de gözlerinden kaçmış. Daha sonra yayınevini arayıp yeni baskılarda düzeltme yoluna gittiler, kitabın o halini de topyekün çocukların ellerinden aldılar. Olması gereken bu çünkü. Aynı şey geçen benim başıma geldi. Çok saçma ama bu defa müdire hanım ben oldum. Son çıkan kitabım Alpay Road'u hanım bir arkadaşına hediye ettim. Gece mesaj atmış, pipili bir sayfa vardı, onun da fotoğrafını göndermiş, "bu, denetimden nasıl geçti, çok merak ediyorum şu anda" diye yazmış. Neyin denetimi. Denetim neymiş. Denetim benim. Çok nadiren gözümüzden bazı şeyler kaçıyor, onda da zaten editöryel bir dokunuş, bir şey mutlaka oluyor. "Haa, tamam o zaman" diyoruz biz de. Denetim diye bir şey yok, öneri var, fikir var. Denetim ne. "Mizah dergisi okuma alışkanlığın yok sanırım" diye yazdım. Ne bileyim, bana bazen çevremdeki herkes mizah dergisi okuyormuş, okumuş gibi geliyor. "Son zamanlarda hayır" diye yazmış. Son zamanlar dediği, son kırk sene. "Bel altı mizah sevmiyorum, çocuklarıma okutmam, üzgünüm" yazmış. Lan okutma. Sen de okuma. Daha bir hafta önce Metin Akpınar, kitabı övmüş, Nedim Ağabey'le de haber gönderdi bana, sen kimsin ya. Çocuklarına okutmayacakmış. Okutma. Sonra çocuklar bir bakmışsın, sığır olmuş. O zaman nolacak acaba. Ben kitabı Hazar'a ithaf etmişim, çocuğuma. Hayret bir şey ya. Ben çocukken hep mizah dergisi okudum da kötü mü olduk yani şimdi. Fıstık gibi adam oldum bana sorarsan. Sıee.

Hoşça kal.

-adamlar-

emrah zülak

KRALİYET AİLESİ

Jelkin Gülmen

Devam edecek.

Yazıma başlamadan önce siz değerli okurlarının bayramını en içten dileklerle kutlamak isterim.

Benim ise bayramım sizlersiniz. Sabahın köründe kaldırılıp

giydirilen, boş bakışlarla halınızı inceleyen, baklava yemekten midesi kaynamış misafir çocuğu benim, ev sahibi sizlersiniz.

Kurban benim, kurbanın derisini şişirmek için kamaşa üfleyen dudaklar sizlersiniz.

Aylar sonra bu haftanın dergisini tuvaletteki dergi

yığınının içinde ya da uzun süredir kullanılmayan bir

çantanın içinde bulunduğunuzda, işte kurban etinden yapılip

aylarca saklanmış kavurma benim. Ümidim beni tekrar

bulduğunuzda "aaa bedava et" diye

sevinmeniz ve beni sabah kahvaltınızda yumurtaya dahil etmenizdir. Masanıza

konuk olduğum gün benim bayramımdır. Ama insan olarak, ama et olarak.

Her kurban eti gibi beni de serin, kuru ve mümkünse ışık almayan bir yerde saklarsanız mutlu olurum. Beni evimde saklayın, beni güneş almayan klimalı ofislerinizde saklayın. Paranız varsa yaz aylarında beni isveç norveç rusya bir yerlere yollayın, kendi buzluğunda yer kalmadığı için komşularının ve akrabalarının buzluklarını kullanan kadınlar gibi beni başka yerlerde saklayın. Ve de vaktiniz varsa bir gün gelin beni klima kullanırken izleyin.

Klima kullanmayı açma kapama tuşuna basmaktan ibaret sanan hevesizlere tek kişilik bir gösterim, oynayacak iki perdelik bir tiyatom var. Evdeki kimseyi kılandırmadan evi yirmi iki derece gibi makul

bir sıcaklıkta tutmaya çalışırken klima işinin kalpazanı gibi, dolandırıcısı gibi bir şeyi oldum. İyi dolandırıcılığı izlemek

keyif verir, iyi kalpazanın bastığı para helal olsun aynı gibi dedirtir. Klimanın kumandasından otomatik kapanma zamanlayıcısı kuruyorum, nem ayarını kullanıyorum, fan hızını düşürüyorum, rüzgar yönünü ayarlıyorum. Düz halk kitlelerinin klimanın kumandasında basmaya asla cesaret edemeyecekleri tuşlara basıyorum. Ebru bebeğim tam "içerisi buz gibi olmuş, klimayı kapat" diye şikayete başlayacağı zaman bir bakıyor ki klima zaten kapalı, klimanın kumandası ise benden metrelerce uzakta. Bu nasıl olabilir? Kafaları karışıyor, delirecek gibi oluyorlar.

Her kurban eti gibi beni de dışarıda bırakırsanız üzüldürüm, üzgün bir et haline gelirim. Rengim sağlıklı pembeden kahverengine döner, suyum dibime akar. Eğer beni dışarıda güneş altında bırakırsanız görenler üzüldür, "ay ziyan olmuş, artık bir şey olmaz bundan, atmak lazım bunu" derler. Çok yeni, daha iki gün önce dışarıda bırakıldım,

ziyan oldum, üzerime sinekler kondu. Taksim'de yürürken gölge bulamadım, etli insanlardan kaçırmaya çalışırken yanlışlıkla yerleri süpüren temizlik aracıyla aynı hızda ve hızda yürümeye başladım. Gürültüsüyle, çalışırken dışarıya üflediği altmış derece havasıyla mükemmel bir araç. Taksim'in geneli o kadar gürültülüydü ki aracın çıkardığı gürültüyü duyamadım, o kadar sıcaktı ki üzerime altmış derece sıcak hava üflendiğini fark etmedim. yaklaşık 300 - 400 metre çok yakınında yürümüşüm. Egzos gazından başım dönmeye başlayınca ziyan olduğumu fark ettim. Hemen yere oturdum, kendimi top gibi yaptım. Beni büyük bir siyah poşete koyun, o poşeti de başka bir siyah poşetin içine koyun, suyum akmasın, yere damlatmasın. Beni çift poşette evime götürün. Bir süre klima altında durup dinlenirsem kendime gelirim, çift poşetin içinden kozasından çıkan bir kelebek gibi eskisinden de hoş çıkabilirim. Doğa mucizesi gibi olurum öyle bir şey olursa.

Mustafa Satıcı

FURKAN ÖZÇOBAN

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Geçen haftadan devam.

Macera adı: Yolda.

Devamı var.

"Hayatın bizlere verip verebileceği tek ödül, sevgi dolu bir insandır ve biz böyle bir insanı ilk fırsatta katlederiz."

Aslı Erdoğan, "Kabuk Adam" romanından

-Hedef sıfır sorundu, sonuç sıfırın altında huzur!

-Terörden korkmamak ne mümkün, sevgi gibi korku da insanca. Piyangodan umutlanmak neyse, terörden korkmak da o. Büsbütün değil ama var. Budala romanında Dostoyevski "Korktum evet, ama kaçmadım ki" der, "Korkaklık, korkup kaçmaktır, sırf korkmak korkaklık olamaz!" Türkiye bizim, biz de onun kaderiyiz, hiç kadderden kaçılır mı?

-Kim kime 'öteki' der, ilk ayırdığı kendisi olur.

-Malatya'dayız, ilkokulu bitirdiğim yaz. Bir pazar günü, ailece 'havacıların havuzuna' gittik. Yetişkinler gölgedeler; sohbet, okey falan, biz çocuk çocuk havuzdayız. Abimle kenarda otururken, oradaki tesislerin müdürlüğünü yapan subay belirdi. Kafada hasır, güneş gözlüklü, elde telsiz, denetime çıkmış. Yanında da yaveri mi, emir eri mi, biri var. Müdür, havuzdaki kalabalıktan şikayetçi. Yanındakine "Şuraya bak yav, hiç aile yok! Bekarı, genci, asteğmeni dolmuş, ailelere yer kalmamış" derken duydum. O da "Haklısınız efendim" diyor. Sonra müdür ve yaver, havuzun ta en kenarına geldiler, "Olmas ki böyle, bu havuz öncelikle aileler için" dedi müdür. "Haklısınız" dedi yaver. O sırada bir asteğmen sırtüstü yüzmekteydi. Kulakları suyun içinde, yüzünde tebessüm, son derece yavaş hareketlerle yüzmekteydi. Müdür, bir an onu fark etti. Ve o an, müdürün siniri had safhaya çıktı, sırtüstü yüzen asteğmeni göstererek "ŞUNA FALAN BAK HELE!" dedi. Kulaklar suda olduğundan, asteğmen, zerre orali olmadan, yunus gülüşüyle yüzmeye devam ediyordu. "ŞUNUN TİPİNE BAK!" dedi müdür ve öfkeyle oradan ayrıldı...

-Uçuk: Dil yarası... Aft: Yabancı dil yarası...

-Yazar dediğin, tersine kahin... Geleceği bilemez... Ama geriye doğru sardırabilir...

-Yarım Baş yerken, sözkonusu başın diğer yarısını kimin yediğini bi an düşünüyö insan... Kelle kardeşliği gibi...

-Negatiften beslenen, detaydan kriz çıkartan 'Drama Queen' şirretine karşı, kişiliğimizin تنها bir tarafında bi 'Melodrama King' bulundurmak şart!

-Lodos, İstanbul'un nefesi...

-Senarist kumaşı seçer, yönetmen keser ve biçer, oyuncu da diker... Tabii bunların tamamı aynı insan olursa da olur... Çok da iyi olur...

-Ferhan Şensoy'un ilk kitabı "Afıtap'ın Kocası İstanbul'da senaryosunu yapımcıya anlatmağa çalışan bir yazar vardır, yapımcı onu yarım kulakla dinler. Yazar, Edirnekapı Mezarlığı'nda geçen bir sahneyi anlatır, yanındaki kadına sarılarak dinleyen yapımcı Yaşar'ın cevabı şu olur: "Edirnekapı'yı iyi bilirim, Vefa'da üç yıl top oynadım!" Böylece yazar kapatır konuyu. Tam bir "ONU MU DİYORUM?!" örneği. Mevzubahis kavrama bir diğer örnek de Barış Manço'nun "Alla Beni, Pulla Beni" şarkısı. Kızın arzu-dan sesi incelmış, adam 'yıldızlardan taç yapma' organizasyonu planlıyor. Yahu, onu mu diyor? Doğada saf halde var bunlar...

-Oyunculara nasıl oynamalarını söyleyen bir meslek -hem de karizmatik bir meslek- var. Ama kimse yazara nasıl yazması gerektiğini söyleyemez.

-Atama bekleyen ruh da vardır belki ha, oradan oraya dolaşa dolaşa, kainat zibidisi gibi...

-Maymun olmak nedir, bilmem. Ama 'Maymunî' olmak güzel...

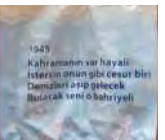
-Franz Kafka, Çek'ti ama 'karşılıksız çek'ti! Almanca yazıyordu çünkü!!

Notlar:

-Bayramınızı Ahmet Muhip Dranas'ın muhteşem şiirinden alıntıyla kutlarım: "Bugün bayram / Bayram bize mahrem / Sultanım biçarem / Doldur içelim!"

-Beni Moskova'da gezdiren şoför kardeşimin adı Araz idi. İki hafta önceki köşede, Azerbaycan Türkü olduğu için karıştırıp Azer yazmışım adını. Düzeltir, selamlar sunarım.

-Bahriyeli ciddi, peşimizde! Geçen hafta yazdığım sakız manisi, sevgili meslektaşım Alican Ökmen'e de denk gelmiş, yolladı. Tam olarak neyin peşindesin bahriyeli?!

ÖZER AYDOĞAN

*MEDENİ DEĞİLİM, SADECE
BİR DURAK GİDECEĞİM.

SEN O TARAFTAN
ALSANA HEP(MİZ) *

* BEN ÇEKİNCE SURATIM
KOCAMAN ÇIKIYOR.

* VAZGEÇTİM / SEVME GÖBEĞİMİ!

NAPİVOSUN?
EVDE MİSİN?

NOLDU
Kİ? *

* ÇOK İŞİM VAR, SAKIN
GELEYİM FİLAN DEME! *

ENGİN ERGÖNÜLTAS

“insan kendini pek ödeyemiyor/
sen dur bende var”

Metin Eloğlu

BAYRAM NOTLARI

Yine böyle bir Kurban bayramı... Kim bilir kaç sene oldu. Buraya komşu, dağları karlı yüksek rakımlı şehrin, kiraz/vişne ağaçları içinde o masalsi kasabası. “Sen de gel abi,” arkadaşım öyle demişti, “değişiklik olur...” Anne babasının evinde bayramı geçirmeye gidiyorlardı. İşte orada. Dolaşıyordum. Kasabaya akşam çöküyordu. Ardında toz bulutlarıyla tek tük at arabaları. Köpekler atlara havlıyor. Akşam ezanı okunuyordu. Sokaklar boş. Bayramın üçüncü ya da son günü.

İki kişinin anca sığabileceği Karagöz göstermeliği gibi küçücük, daracık eski püskü dükkânında görmüştüm onu. Henüz başından geçenleri bilmiyordum. Şişman, köse, biraz yaşlı Kızılderili şeflere, biraz da gerdanlı göbekli Çin Buda heykellerine benziyordu. Ellili yaşların sonlarında var gibiydi. Belki daha fazla. Henüz ışıklarını yakmadığı boş dükkânda tek başına, her yanı delik deşik o tek müşteri koltuğuna oturmuş sırtları kenarlardan yer yer dökülmüş eprimiş aynada dalmış öylece kendini seyrediyordu. Dükkân gitgide kararıyordu. Kendini seyredişini uzun uzun seyrettim. (aynadan beni görmüş müydü) O sahneyi unutmam imkânsız. (Çok sevdiğim büyük şair Auden’in; “aynanın içine bak/ seyret hüznünü” diye dizeleri vardır. –“As I Walked Out One Evening / “Bir Akşam Dışarda Yürürken” adlı ünlü şiiri–) Bütün dükkânları kepenkli, bomboş çarşıda bitmiş gitmiş bayramın “bayram traşı” için hiç gelmeyecek o müşterisi’nin yokluğunun hüznü’nün zerre katkısı yoktu. Ortada parıldayarak dönen hüznün ışıklı topunda. Baş rol; “Aynada kendi hüznünü” seyredişte. Auden in de dediği. O tamam. Ama sadece o değil. Dükkânın dekorumsu aşırı, neredeyse absürd küçüklüğü, döküntülüğü. O tozlu

Metin Eloğlu 1927-1985

Rembrandt Otoportre(Detay) 1606-1669

W. H. Auden 1907-1973

vitrin. Yaşlılığın dikkatle seyri. (Rembrandt’ın yaşlılığında aynaya baka baka yaptığı bir dizi muhteşem self portresi vardır) Yanık ezan. Schopenhauer’ın “günün yaşlılığı” dediği akşam... Kasaba melankolisi, uzak köpek havlamaları... Bayram günlerinde daha da altı çizilen, acıtıcı hale gelen azınlık durumu. (köselik) Henüz kararmamış gökyüzünün anbean kaybolan pembeliği, ıssızlık; bütün bunların en eğlenceli, tantanalı/debdebeli geçmesi gereken “bayram” fonunda sahnelenmesi... Bayramın dahi bitimi... (ekle ekle dur, kimbilir daha neler var--yanık ot kokusu da, bak

şimdi hatırladım--)

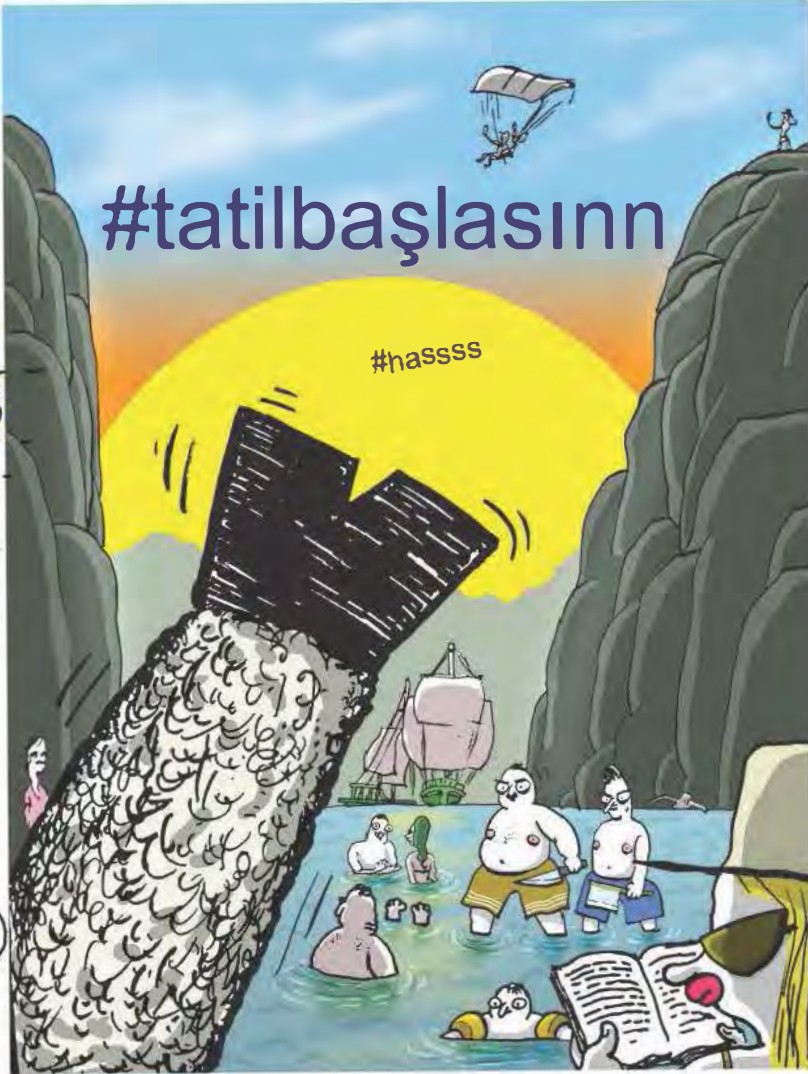
“Değişiklik olur...” demişti arkadaşım. Oldu hakikaten o. Onbeş yıl mı ne olmuştur. (33

yılda tamamlanıyormuş bir bayramın tekrar aynı tarihe gelişi, oradan hesapladım şimdi, mevsimi hatırlıyorum) Hâlâ kurban bayramı dendiğinde o sahne. Kaç tane kurban bayramından sadece o. Zihnimin içine nakşoldu. Göçmüş gitmiş, toprak olmuş o tarihlerde. Tekrar gidersek tanıştıracaktı arkadaşım. Kismet olmadı. Allah rahmet eylesin. “Köse Berber” derlermiş. Arka arkaya başarısız evlilikler

yapmış. Eşleri kaçıp başkalarına gitmiş her seferinde. (üç evlilik) O korkunç katmerli ağır travma onda bambaşka bir şeye yol açmış. Sürekli o alandaki maceralarını, başarılarını anlatır olmuş. Hastanede hemşire

bana şöyle işaret yaptı, o kadın bana âşık oldu, ötekiyle işi şöyle pişirdik... Gibisinden. Sadece o mevzular. “Evliliklerinden önce hiç o çeşit konuşmalar yapmazdın” demişti arkadaşım. İçine kapanık çok çok az konuşan biriymiş. Sonradan öğrendim bunları. Nur içinde yatsın...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum. Bayramınız kutlu olsun...

BİTTİ.

Çiğdem, 2024

Çekici

Sorunun ne olduğuna dair tek bir fikrim dahi yoktu. Keşke araba hakkında daha fazla araştırma yapsaydım dedim içimden. İşte o zaman her şey daha farklı olabilirdi. Yolun ortasında yardıma muhtaç bir şekilde beklerken buldum kendimi. Ne yaparsam yapayım araba bir türlü çalışmıyor. Bir tek suyunu ve yağını kontrol etmeyi biliyorum. Laf olsun diye kaputu açtım. Bir de dörtlüleri yaktım. Devam eden araç sürücülerinin kafasında herhangi bir soru işareti oluşturmak istemedim o an. Dışarıdan bakıldığında tereddüte düşmeden "Bu araba yolda kalmış" diyebilmeleri için gerekli olan her şeyi yaptım. Çok geçmeden yanıma yaşlı bir amca yanıştı. Her şeyi bilen ama aslında hiçbir şey bilmeyen bir amca bu.

Muhtemelen bu civarda pusuya yatıyor ve yol kenarında duran sorunlu arabaların başında araba sahibi ile birlikte bekleyerek işe yaramayacak çözüm önerileri sunuyor. İkimiz de hiçbir şey bilmiyoruz ve ben bilmediğim için susuyorum. Amca ise konuşmayı tercih ediyor. O konuşunca ben de benim neyim eksik diye düşünüp konuşmaya başlıyorum. Fakat konuya hakimiyetim az olunca çok fazla şey söyleyemiyorum. "Yağını suyunu da kontrol ettim aslında" diyebiliyorum sadece. "Sıkıntı motordaysa pahalya patlar" diyor amca. "Yağını suyunu da kontrol ettim aslında" diyorum bir kez daha. Yüzüme uzun uzun bakıp cebinden bir sigara paketi çıkartıyor ve içer misin diye soruyor. Sağol amca diyerek geri çeviriyorum. Sigarasını yaktıktan sonra sanki hiç tanışmamışız gibi sessizce ayrılıyor yanımdan.

Bu şekilde saatlerce ve hatta günlerce bekleyebilirim. Bu bekleyiş ne bana ne de arabama hiçbir şey kazandırmaz. Bunu fark ettiğim an bir çekici çağırmanın ve en yakın sanayiye gitmenin daha doğru olacağına karar veriyorum ve internetten çekici numarası arıyorum. Ses tonundan hangi çekici şoförünün beni kazıklayıp kazıklayacağını az çok tespit edebiliyorum ve beni daha az kazıklayacağına inandığım bir şoföre konum atıyorum. Çekiciyi beklerken bir kez daha yağını suyunu kontrol ediyorum arabanın. Babamı arayıp "Yağını suyunu da kontrol ettim aslında" ama kaldık işte, hayırlısı diyorum.

Uzun bir bekleyişten sonra selektör yaparak üzerime doğru gelen bir çekici görüyorum. Bu işaretin yetersiz olduğunu düşünmüş olacağ ki aynı anda kornaya da basıyor. Dügüne gider gibi geliyor adeta. Kazıklayacağı müşterisini görmüş olmanın yaşattığı sevinç mi yoksa

fark edilmeyeceğim korkusu ile panikleyerek yaptığı bir şey mi bilmiyorum ama bir şekilde olay yerine intikal ediyor: "Selamun Aleyküm hocam geçmiş olsun" diyerek elimi sıkıyor. "Aleyküm Selam hoş geldin" diyerek alıyorum selamını. Daha o sormadan "Yağını suyunu kontrol ettim, bir sorun görünmüyor ama çözemedik" diyorum. Arabayı etrafıca süzüp vakit kaybetmeden işe koyuluyor.

Arabayı ilk kez çektiyor ve sahip olunan teknolojiyi büyük bir hayranlıkla izliyorum. Bir kızak üzerinde kaydırılır gibi kusursuz bir şekilde çekicinin üzerine yerleştiriliyor araç. Alışılmak istiyorum fakat başımda büyük bir sorun olduğu için bu isteğimden hemen vazgeçiyorum. Araba çekiciye taşındıktan sonra çekiciye biniyor ve yola koyuluyoruz. Araba hakkında konuşmak istemiyorum çünkü konuşacak bir şeyim yok. Fakat sohbet etmemiz de gerekiyor. Aklıma neden geldi bilmiyorum ama "Arabayı taşırken düşürseniz ne oluyor?" diye sormuş bulundum. Sağına dönüp kısa bir süre yüzüme baktı ve alaycı bir gülümsemeden sonra başını çevirip yolu takip etmeye başladı. Ben de güldüm. Fakat bir anda aklıma gelen bu sorunun esiri olmuştum. Bir daha soramazdım. Cevap verecek olan adam zaten verirdi.

Cebimden telefonu çıkartıp bir arama yaptım: "Çekici, aracı taşırken düşürdü." Varmış böyle şeyler. Çok da gülünecek bir soru değilmiş yani. Kafamı sola çevirip alaycı bir gülümsemeye birlikte telefonu gösterdim ve "Haberli bile yapılmış. Düşebiliyormuş araç" dedim. "Düşmez düşmez merak etme sen" dedi. O öyle söyleyince merak etmekten vazgeçtim. Sanayide tanıdığımız bir usta var, istersen oraya çekelim o s*ksin seni dedi. Olur dedim, şu anda kimin nasıl s*keceğini düşünmek durumunda değilim. Sorun çözülsün de nasıl yapıyorsanız yapın.

Aracı, bahsettiği ustaya götürdük. Usta arabaya doğru düzgün bakmadan "Çok işi var bunun" dedi. Az işi olan araba görmedim ben zaten. Ne zaman sanayiye gitsem aynı şeyi duyuyorum. Aküde sıkıntı var diyerek işe koyuldu ve kısa süre içerisinde çözdü sorunu. Çok fazla bir şey ödemedim ama yine de kandırıldığımı düşünüyorum. Aracı teslim alırken ustaya da sordum: "Araç, taşıma esnasında çekiciden düşerse ne olur?" Güldü usta. Arabaya biner binmez dudaklarını okuyamayacağı şekilde "S*keyim sizi de vereceğiniz bilgiyi de" diyerek ayrıldım sanayiden. Eve gidince ilk isim bu sorunun cevabını aramak oldu. Birçok insanın başına gelmiş. Kimi kime şikayet edeceksin demişler. Cevabı gayet basit olan bir soruyu bu kadar uzun süre düşündüğüm için kızdım kendime. Demek ki o yüzden güldüler dedim. Bir süre kahroldum fakat etkisinden çıkmam uzun sürmedi.

30 Yıl Öncesi

Hadi gelin birlikte 40 yıl öncesine gidelim. Sıkıcı politik bir mevzu için değil genel bir bakış için 40 yıl öncesine gidelim. Gerçi darbe zamanına denk geliyor, gelin 45 yıl öncesine gidelim. 45 de çok oldu anlatmak istediklerimi zayıflatılabilir. 30 diyelim. Hadi gelin birlikte 30 yıl öncesine gidelim. Etrafımıza bakalım. Neler dikkatimizi çekiyor? Dükkân tabelaları, kıyafetler, bangır bangır çalınan dönemin hit şarkıları, saç ve bıyık tercihleri. Hemen hepsi komik geliyor. Allah kimseye böyle saç kesimi yaptırmasın, kimseye bu şarkıyla dans ettirmesin, kimseye böyle pantolonlar giydirmesin ve hiçbir esnafa bu fontlarla tabela yaptırmasın. Ama sosyopat gibi etrafı kesip kendi kendimize Allahlı cümleler mırıldanmayı bırakıp etraftan geçen bir insana bu tabelalar, kıyafetler ve şarkılar hakkında fikrini sorsak, muhtemelen övgü dolu bir cevap duyarız. İşte bu beni kaygılandırıyor. Sağlıklı tepkinin de kaygılanmak olduğunu düşünüyorum. Sizi neden kaygılandırmıyor?

Basit bir matematik mantığı kurarsak, aslında yaşadığımız her yıl başka bir yılın 30 yıl öncesi. Deniz neden dar paçalı eşofmanlardan giymiyor, oversize tişörtler dünyasına kendini bırakmıyorsun? Neden son yıllarda üretilmiş hiçbir şarkıyı bilmiyorsun? Neden berber müessesine on yıldır başvurmuyorsun? Neden dükkân açıp küçük esnafı yapmıyorsun? Cevap açık. Dükkân tabelamın 30 yıl sonraki veletlerin diline pelesenk olmasını istemiyorum. Fotoğrafım çekildiğinde patlayan her flaşta gelecekte bana bakıp kıyafetimle, tipimle, önünde durduğum dükkânla dalga geçen piçler görüyorum.

Moda, müzik, ticarete dair herhangi bir karar almaktan mütemadiyen kaçıyorum. Ki bunlar hayatın çok büyük kısmını kaplıyor. Bunlardan

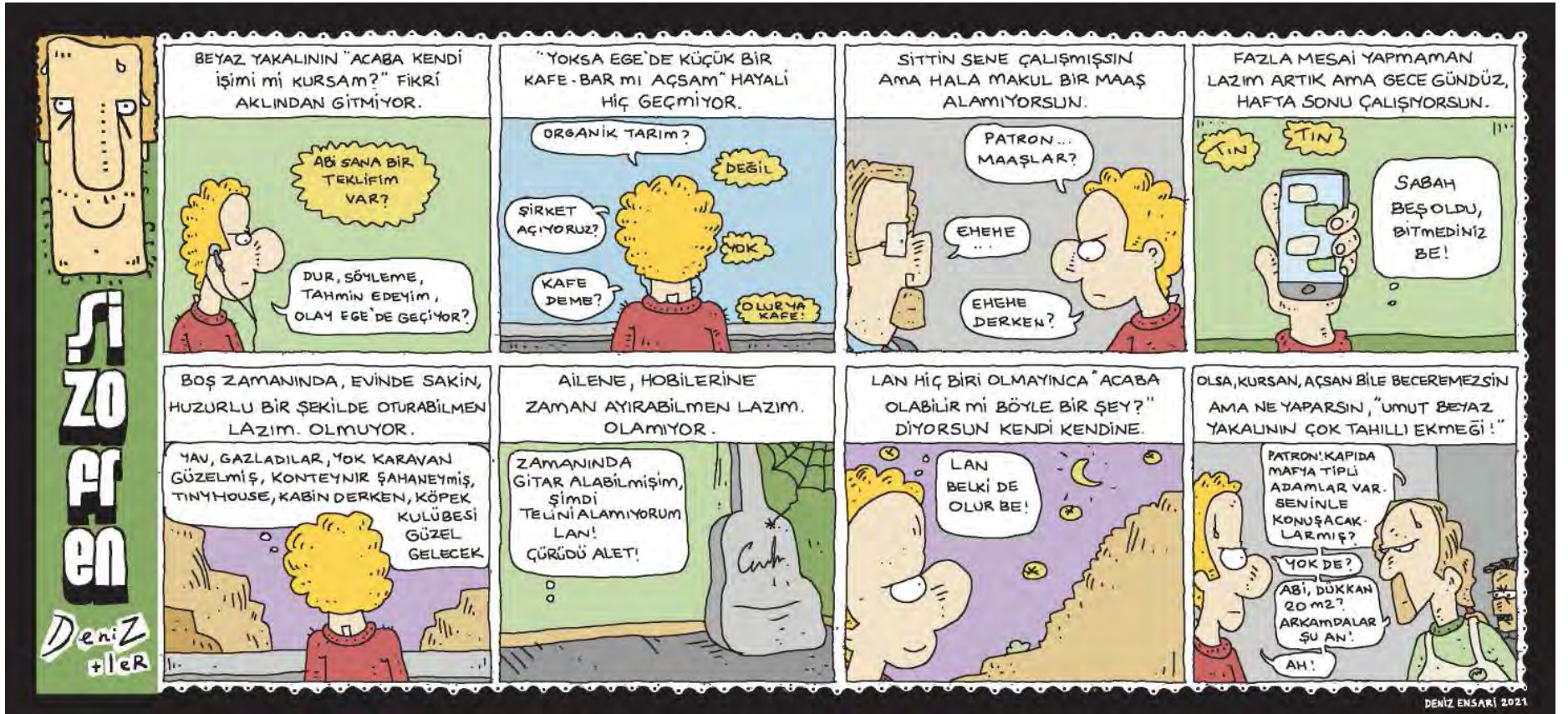
kaçıp sığınabildiğim birkaç dost meclisi var sadece. Bu meclislerde de yeterince saat ilerledikçe, yeterince alkol alınınca 30 yıl sonraki çocuk fobimden bahsediyorum. Karşılık olarak bir adet göz kaçırıp mutfağa gidiş ve üç farklı telkin geliyor.

Birinci telkin, hayatın dönüşmesinin-değişmesinin ne kadar doğal olduğu buna karşı koymanın yoruculuğu ile ilgili. Buna cevaben soruyorum, 1990 yılında yuvarlak yazı tipi ve arka planda iç içe girmiş gökkuşağı renkleriyle tabela yaptırmış esnaf şu an mutlu mudur bu kararından? Göz kaçırıp mutfağa gidiş iki oldu.

İkinci telkin girişimi, kendimi bu kadar önemsememem konusunda oluyor. Herkesle dalga geçilebilir, bu korkuyla hayatını yaşamaktan kaçan insan ise en dalga geçilmeye müsait olandır. Buna cevap vermeden önce uyarıda bulunuyorum, meseleyi kişiselleştirip böyle saldırgan konuşacaksak benim de sana dair diyecelerim var. Göz kaçırma 3 oldu, bu seferki mutfaksız. Dediklerine gelecek olursak, 30 yıl sonraya kalan dikkat çekici bir fotoğrafım yoksa gayet de dalga geçilmekten kurtulmuşum demektir. En fazla böyle korkularla tarihin hiçbir belgesine girmeyen insanlarla toplu olarak dalga geçilebilir. Benim suretim ve ismim olmadığı sürece bundan korkmuyorum. Mutfak da üçlendi.

Üçüncü telkin ise, profesyonel yardım almamın gerekliliği üzerine oluyor. Bu çürütmesi en kolay. 30 yıl önceki psikoloji teorilerini, terapi yöntemlerini bilenlere sor bi' bakalım. Ne şartlanlıklar dönmüş ne sağlıklı insanların ruhları ters düz edilmiş. 30 yıl öncenin giyimi, kuşamı, estetiği kadar bilimi de kötüdür. Ve biz de 2051 yılının 30 yıl öncesinde yaşıyoruz.

Sonuncu dost bildiğim de göz hareketini göremeden mutfağa gitti. S.ktirin gidin de Instagram'a fotoğraf atmanızdan korkmadan nötr kıyafetlerimle rahat rahat içkimi içeyim.

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın ortamında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 21 TEMMUZ 2021 | Sayı: 723

Haftalık Yayın Süreli Yayıncıdır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 **ISSN 1307 - 7619**

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83

Genel Dağıtım: TÜRKÜVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 350 TL. Özel kargo teslimatı 450 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

